

Kontemplativna molitva Crkvi donosi toliko dobra

Na Općoj audijenciji 5. svibnja papa Franjo nastavio je s katehezama govoreći o kontemplativnoj molitvi.

7.05.2021.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Nastavljamo kateheze o molitvi i u ovoj katehezi ću govoriti o *kontemplativnoj molitvi*.

Kontemplativna dimenzija ljudskog bića – što još uvijek nije kontemplativna molitva – je pomalo kao „sol“ života: daje okus našim danima, čini ih boljima. Može se kontemplirati promatrajući sunce koje izlazi u zoru, ili stabla koja se u proljeće zaogrnu zelenilom; može se kontemplirati slušajući neku glazbu ili ptičji pjev, čitajući neku knjigu, pred nekim umjetničkim djelom ili onim remek-djelom koje predstavlja ljudsko lice... Carlo Maria Martini, koji je poslan za biskupa u Milano, naslovio je svoje prvo pastoralno pismo „Kontemplativna dimenzija života“: naime, onaj tko živi u velikome gradu, gdje je sve – možemo reći – tako umjetno, gdje je sve funkcionalno, u opasnosti je da izgubi sposobnost kontemplacije. Kontempliranje nije prije svega način na koji se nešto čini, nego je *način postojanja: biti kontemplativan.*

Biti kontemplativni ne ovisi o očima, nego o srcu. I tu na scenu stupa molitva kao čin vjere i ljubavi, kao „dah“ našega odnosa s Bogom. Molitva čisti srce i, zajedno s njim, prosvjetljuje također pogled, omogućujući promatrati stvarnost s druge točke gledišta. U Katekizmu se opisuje ta preobrazba srca molitvom citirajući glasovito svjedočanstvo svetoga Arškog župnika: „Molitva promatranja je pogled vjere, usmjeren na Isusa. ‘Ja gledam njega i on gleda mene’, govorio je u vrijeme svog svetog župnika seljak iz Ars moleći pred svetohraništem. [...]. Svjetlo Isusova pogleda rasvjetljuje oči našega srca; uči nas sve gledati u svjetlu njegove istine i njegova suosjećanja prema svim ljudima“ (*Katekizam Katoličke Crkve*, 2715). Sve se rađa iz toga: iz srca koje osjeća da je promatrano ljubavlju. Tada se stvarnost promatra drugim očima.

„Ja gledam njega i on gleda mene“. Upravo tako: u kontemplaciji ispunjenoj ljubavlju, karakterističnoj za najprisniju molitvu, nije potrebno puno riječi: dovoljan je pogled, dovoljno je biti uvjereni da je naš život obavljen velikom i vjernom ljubavi od koje nas ništa neće moći odijeliti.

Isus je bio učitelj toga pogleda. U njegovu životu nije nedostajalo vremenâ, prostorâ, šutnji, zajedništva punog ljubavi koje omogućuje životu da ga ne unište neizbjježne kušnje, nego da ljepotu sačuva netaknutom. Njegova je tajna bio odnos s nebeskim Ocem.

Sjetimo se događaja preobraženja. Evanđelja smještaju tu zgodu u kritični trenutak Isusova poslanja, kada oko njega sve više rastu osporavanja i odbacivanja. Čak je i među njegovim učenicima mnogo onih koji ne razumiju i odlaze od

njega; jedan od Dvanaestorice u sebi
gaji misli o izdaji. Isus počinje
otvoreno govoriti o patnjama i smrti
koji ga očekuju u Jeruzalemu. U tim
okolnostima Isus uzlazi na visoku
goru s Petrom, Jakovom i Ivanom. U
Markovu se Evandželju kaže: „i
preobrazi se pred njima. I haljine mu
postadoše sjajne, bijele veoma –
nijedan ih bjelilac na zemlji ne bi
mogao tako izbijeliti“ (9, 2-3). Upravo
u času u kojem je Isus neshvaćen –
odlaze od njega i ostavljaju ga sama
jer ga ne razumiju – u tome času u
kojem je neshvaćen, upravo kad se
čini da sve tone u magloviti vrtlog
nerazumijevanjâ, upravo tamo je
zablistalo Božje svjetlo. To je svjetlo
Očeve ljubavi koja ispunja srce Sina i
preobražava čitavu njegovu Osobu.

Neki učitelji duhovnosti iz prošlosti
shvaćali su kontemplaciju kao nešto
što je u opreci s akcijom i veličali su
ona zvanja koja bježe od svijeta i
njegovih problema kako bi se

potpuno posvetila molitvi. U Isusu Kristu, u njegovoј osobi i u evanđelju, zapravo, nema suprotstavljanja između kontemplacije i akcije, to ne. U Evanđelju u Isusu nema suprotstavljanja. Do njega je došlo možda pod utjecajem nekih neoplatonskih filozofa, ali sigurno se radi o dualizmu koji ne pripada kršćanskoj poruci.

Postoji veliki poziv u Evanđelju, a to je nasljedovati Isusa putom ljubavi. To je vrhunac, središte svega. U tome smislu ljubav i kontemplacija su istoznačnice, označavaju isto. Sveti je Ivan od Križa držao da je mali čin čiste ljubavi korisniji Crkvi od svih drugih djela zajedno. Ono što se rađa iz molitve, a ne umišljenosti našega „ja“, ono što je očišćeno poniznošću, pa bio to i osamljen i tihi čin ljubavi, najveće je čudo koje kršćanin može učiniti. I to je put molitve kontemplacije: ja gledam njega, On gleda mene! Taj čin ljubavi u tihom

dijalogu s Isusom koji čini toliko
dobra Crkvi. Hvala!

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/kontemplativna-molitva-
crkvi-donosi-toliko-dobra/](https://opusdei.org/hr-hr/article/kontemplativna-molitva-crkvi-donosi-toliko-dobra/) (27.07.2025.)